

De Standaard 14 september 2004

COMMENTAAR. Goedklinkend maar fout

Door Guy Tegenbos

Tactisch is het natuurlijk handig van Elio Di Rupo, om op de vooravond van de vervroegde beleidsverklaring van de premier vol emotie te bepleiten de communautaire problemen even naar achteren te schuiven, en de problemen die de mensen het meest aanbelangen, de sociaal-economische, eerst aan te pakken.

Origineel is het echter niet. Het is het refrein dat de Franstalige partijen elke keer zingen bij een nakende communautaire ronde. Het is hun traditionele tactische zet: die dient om de prijs te kunnen opdrijven: het zijn dan immers de Vlamingen die vragende partij zijn; als zij toch *per se* nieuwe hervormingen willen, moeten ze maar laten zien hoeveel ze ervoor over hebben om ons over de brug te laten komen, luidt hun redenering.

De stelling van Elio Di Rupo klinkt bovendien goed; ook in Vlaanderen slaat ze aan. „De mensen” houden immers niet van communautaire problemen. Ze lijken kunstmatig, en ze zouden het ook zijn, ware het niet dat de oplossing van de meeste van de sociaal-economische problemen die iedereen prioritair wil behandelen, vastzit op communautaire tegenstellingen en visieverschillen.

Dé sociaal-economische vraag van het moment is: hoe de economische groei die er over enkele maanden wellicht aankomt, omzetten in banen? Hoe zorgen dat de werkzoekenden dan klaar staan om de nieuwe jobs die dan ontstaan, in te vullen? Dat vergt dat de arbeidsmarkt flexibel werkt en dynamisch gestuurd kan worden; dat vergt dat de lonen competitief zijn, dat er wat druk staat op de werkzoekenden, positieve en negatieve, dat er voldoende opleidingscapaciteit is om hen de kans te geven in die nieuwe jobs te springen. Allemaal zaken die beter door de deelstaten gestuurd worden dan door de federale staat. Waarom? Omdat die altijd maatregelen moet nemen die gelden voor twee totaal verschillende economische en sociale realiteiten tegelijk, en maatregelen die goed zijn voor alle omstandigheden, zijn er niet. En als er al eens gemeenschappelijke remedies zijn, botsen ze op tegengestelde visies boven en onder de taalgrens. Communautair niets veranderen, betekent onefficiënt beleid voeren op dat terrein.

Frank Vandenbroucke heeft er, in zijn korte periode van federaal minister van Arbeid, een afgezwakte versie van de Vlaamse visie op een matige verstrenging van de controle op de werklozen kunnen doorduwen en de geleidelijke verhoging van de inspanningen voor vorming en opleiding van de werkzoekenden, naast de dienstencheques voor ontwikkeling van banen in dienstverlening aan gezinnen. Het siert hem dat hij daarin geslaagd is, maar de maatregelen zijn te veel afgezwakt, en bovenal: ze hadden tien jaar eerder kunnen genomen worden als Vlaanderen bevoegd was geweest. Dat betekent dat we tien jaar lang de banen gemist hebben die daaruit kunnen voortkomen. Tien jaar minstens tienduizend banen.

De communautaire problemen laten aanslepen, zorgt voor slecht bestuur. De niet-splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde is mee verantwoordelijk voor de falende justitie in de hoofdstad en haar omgeving, en dat is een van de redenen waarom die hoofdstad en haar omgeving niet aantrekkelijk zijn voor investeerders en niet de groeipool vormen die ze zouden kunnen zijn.

De communautaire problemen oplossen, is een voorwaarde voor het oplossen van de sociaal-economische problemen van dit land.